

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.994 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN REEMPTS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een Koerdische (behorende tot de Berwari clan) moslim te zijn en afkomstig te zijn van Dohuk, Noord-Irak. Rond Newroz 2008 (21 maart 2008) zou u van uw neef (B.A.M.), die gehuwd zou zijn, vernomen hebben dat hij verliefd is op een meisje van de Meziri clan, (D.) genaamd. Op 15 mei 2008 zou hij u gevraagd hebben hem en (D.) naar Erbil te voeren en dit omdat (D.) er zaken voor haar werk moest regelen. Achteraf zou u vernomen hebben dat uw neef met (D.) was weggelopen. (B.) zou namelijk vier of vijf dagen later naar zijn familie gebeld hebben met de vraag of zijn familie, waaronder uw vader, de hand van het meisje zou kunnen gaan vragen bij haar familie. De familie van (D.) zou hier niet mee akkoord zijn gegaan. Bij de onderhandelingen om tot een verzoening te komen zou uw vader verteld hebben dat u zonder te weten wat er aan de hand was een lift zou hebben gegeven aan uw neef en (D.). Deze bemiddeling kende geen succes en op 30 mei 2008 zou de broer van (D.) zijn zus en (B.) vermoord hebben in het dorpje Hawraman dichtbij Erbil. Via uw buurman die gehuwd is met iemand uit de Meziri clan zou u

vernomen hebben dat de broer van (D.) u beschuldigde van medeplichtigheid aan de ontvoering van zijn zus en hij daarom op wraak zou zinnen. Er zou mee gedreigd zijn u te doden. Op 10 juni 2008 zou u naar Turkije gevlucht zijn en op 20 juni 2008 zou u in België zijn aangekomen. Op 23 juni 2008 heeft u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient aangestipt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt waarom de familie van (D.) nog op wraak belust zou zijn terwijl ze al ermoord gepleegd hadden op uw neef (B.) en (D.). U hiernaar gepeild kunt slechts stellen dat de stam zelf bepaalt wat correct is (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit kan gezien het feit de familie reeds 'wraak genomen' heeft niet overtuigen. Ook uw bewering dat u geen hulp heeft gezocht bij de KDP, terwijl uw clan in deze partij is vertegenwoordigd, omdat de Berwari clan niet zo samenhangt als de Meziri clan kan gezien de ernst van de situatie niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 10).

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat noch u, noch iemand uit uw familie nadat u via uw buurman ingelicht was over de wraakintenties van (D.)'s broer geen stappen hebben ondernomen om tot een verzoening te komen. Uw vergoelijking dat bemiddeling geen zin heeft bij zulke mensen is onafdoende daar er van uit kan worden gegaan dat jullie op zijn minst een poging hiertoe zouden kunnen ondernemen, temeer u zelf het slachtoffer was aangezien uw neef u zijn vluchtintenties met (D.) niet kenbaar had gemaakt en uw vader uw onwetendheid omtrent uw rol in het hele gebeuren eerder ook tijdens de onderhandelingen met de Meziri clan had aangekaart (gehoorverslag CGVS, pp. 8-9).

Verder dient er nog te worden aangestipt dat u gebruik kon maken van het interne vluchtalternatief aangezien uzelf beweert dat verhuizen naar Suleymaniyah een mogelijke oplossing is aangezien die familie u enkel wil weggagen, maar dat u heeft afgezien van deze optie omwille van sociaal economische redenen, namelijk te hoge huur en geen kennissen aldaar (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Tot slot dient nog aangestipt dat u geen begin van bewijs aanbrengt ter staving van het overlijden van uw neef en diens vriendin (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De documenten die u neerlegt, namelijk uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, tonen uw identiteit en nationaliteit aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, alsook van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid en stelt dat er essentiële elementen ontbreken. Hij argumenteert dat hij in het asielcentrum opmerkte dat de paragraaf omtrent het bestaan van een intern vluchtalternatief in Suleymaniya onjuist is en wijt dit aan een vertaalfout van de tolk. Verzoeker stelt dat hij deze fout niet opmerkte tijdens het verhoor gezien de tolk Nederlands sprak met de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) en hij zelf geen Nederlands begrijpt. Hij betoogt dat hij Badini spreekt doch tijdens het gehoor bijgestaan werd door een tolk Sorani. Hoewel hij merkte dat de tolk niet zo goed de Badini-taal machtig was, zou hij hierover geen opmerking gemaakt hebben daar hij vreesde dat dit onbeleefd zou overkomen en het CGVS zich tegen hem zou keren. Verzoeker merkt op dat hij deze vrees reeds geuit had in de vragenlijst en veronderstelde dat het CGVS zijn best gedaan had om iemand te vinden die Badini spreekt. Hij werpt op dat hij nooit gezegd heeft dat hij veilig zou zijn in Suleymanya of Zakho. De familie van D. wilde hem inderdaad eerst de kans geven om zelf te verdwijnen. Verzoeker merkt op dat deze familie daarom via A., de man die een winkel heeft naast de winkel van verzoekers vader, aan hem duidelijk maakte dat de enige kans op overleven erin bestond weg te vluchten uit Irak.

Hij voegt eraan toe dat het vanuit Dohuk met de wagen slechts vijf uur rijden is tot in Suleymaniya en slechts vijfenveertig minuten tot één uur om tot in Zakho te geraken. Men kan volgens verzoeker niet aannemen dat hij daar veilig zou kunnen zijn. Dit zou tevens afgeleid kunnen worden uit het feit dat hij duidelijk verklaard heeft dat indien men hem terugstuurt naar Irak, hij vreest dat men hem zal ombrengen gezien de familie van D. hem overal in Irak zal opsporen, vervolgen en vermoorden omdat zij hem verantwoordelijk achten voor de schaamte die verzoekers neef zou hebben aangebracht aan hun familie.

Verzoeker vraagt deze substantiële vormfout te herstellen door de desbetreffende passage in het gehoorverslag te schrappen en/of niet in overweging te nemen.

Hij benadrukt dat de schaamte die hij toebracht aan de familie van D. zal blijven bestaan zolang hij leeft. Hij verwijst naar de stukken die worden bijgevoegd aan het verzoekschrift, met name een verslag van het UNHCR van 2004, "*An assessment of the Iraqi Community in Greece*", een artikel van de website van de Regionale Regering van Koerdistan van 5 november 2008, een artikel van Wikipedia met betrekking tot wraak en een artikel "*Kuridsch Families – Kurdisch Marriage Patterns*".

Verzoeker wijst erop dat zijn eigen vader, die aanwezig was bij de onderhandelingen en dus wist hoe ernstig de gemoederen verhit waren, hem vroeg het land te verlaten, een smokkelaar in te schakelen en niet terug te keren, waaruit zou blijken dat het niet verzoeker alleen was die vreesde voor zijn leven. De verzoening werd niet geaccepteerd en D. en B. werden vermoord via listen, hetgeen erop wijst dat de familie van D. onbetrouwbaar en onvoorspelbaar is.

Het feit dat verzoeker, noch zijn vader, noch enig ander familielid overging tot bemiddeling zou erop wijzen dat de bedreiging ernstig waren en dat er geen kans meer was op verzoening, waardoor vluchten de enige oplossing was.

Verzoeker betoogt dat hij geen beroep kan doen op de Iraakse of Koerdische autoriteiten aangezien deze niet tussenkomen in familiale geschillen. Zij laten de oplossing van dergelijk conflict over aan de familie of de clan zelf, zoals zou blijken uit de voormelde stukken.

Verzoeker zou evenmin kunnen rekenen op de macht van zijn clan en benadrukt dat de leden van de Berwari-clan niet zo aan elkaar hangen als deze van de Meziri-clan, zodat zijn clan onmogelijk enige macht kan afdwingen om tot een regeling te komen.

Hij wijst erop dat zijn familie bovendien niet machtig is in de Berwari-clan en derhalve geen invloed kan uitoefenen op leden die in de regering werken of bij een partij zijn aangesloten.

Verzoeker had hulp kunnen vragen aan de KDP kan volgens hem evenmin worden weerhouden gezien zijn vader hulp heeft gevraagd aan A., die zijn verzoek echter afgewezen heeft en hem de raad heeft gegeven zijn zoon weg te sturen. Dit zou tevens te wijten zijn aan het feit dat verzoekers familie niet machtig is. Zijn vader zou er uitdrukkelijk voor gekozen hebben onpartijdig te zijn.

Verzoeker voert aan dat het geschil nog niet geëscaleerd is tot op het niveau van de gehele clans doch nog geconcentreerd is tussen de families van D. en verzoeker. Indien hij echter zou terugkeren, zou hij vermoord worden en zou het geschil wel escaleren.

Verzoeker stelt dat het hem niet kan verweten worden dat hij niet om verzoening is gaan vragen gezien hij dan vermoord zou worden.

Hij brengt een fax van zijn vader bij, hetgeen een begin van bewijs zou vormen van zijn verhaal en het overlijden van zijn neef en D.

3.2. De Raad acht de bestreden motivering terecht waar deze stelt dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees ten aanzien van de familie van D. hard te maken, aangezien zij zijn neef en D. reeds vermoord zouden hebben uit erekraak en het derhalve weinig aannemelijk is dat zij ook verzoeker zouden willen doden omwille van zijn medeplichtigheid aan de ontvoering van D., te meer daar hij zelf niet op de hoogte was van de plannen van zijn neef. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het vooral de bedoeling was om verzoeker weg te jagen en niet zozeer om hem te doden, hetgeen de ernst van zijn vrees relativeert (administratief dossier, stuk 3, p.9).

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaring dat de familie of clan zelf de gepaste oplossing van het conflict bepalen, hetgeen echter niet volstaat ter weerlegging van de bestreden motivering. Zijn bewering dat hij om dezelfde reden geen beroep kan doen op de Iraakse of Koerdische autoriteiten is evenmin afdoende. Verzoeker brengt enkele stukken bij ter staving van zijn argumentatie hieromtrent. Het UNHCR rapport van 2004 en het internetartikel van de website van de KRG maken in zeer algemene bewoordingen melding van het feit dat in sommige regio's in Irak "*tribal law*" toegepast wordt. Het artikel inzake het Koerdische huwelijkspatroon betreft algemene informatie met betrekking tot de Koerdische tradities. Verder brengt verzoeker een historische uiteenzetting bij inzake "wraak" waaruit blijkt dat dit principe vandaag onder meer nog toegepast wordt tussen Koerdische clans in Irak. Gelet op de vaststelling dat deze documenten geen aanwijzingen bevatten om aan te nemen dat verzoeker nog wraakacties zou moeten vrezen vanwege de familie van D., dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene informatie geenszins volstaat om verzoekers vermeende vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Met betrekking tot de bestreden motivering inzake het uitblijven van een verzoeningspoging beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen niet volstaat om deze motivering te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader wel degelijk hulp heeft gevraagd aan iemand binnen de KDP, A., die hem echter aanraade het land te verlaten, dient te worden opgemerkt dat hij dit nooit eerder tijdens de procedure vermeldde. Voor het CGVS ontkende hij immers dat hij zijn problemen bij de Koerdische autoriteiten had aangekaart. Tevens verklaarde hij dat hij de wraakplannen van D.'s broer vernomen had via een buurman en hij de persoon was die hem aanmaande om weg te gaan (administratief dossier, stuk 3, p.8-9). Voor het overige beperkt

verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen aangaande de onpartijdigheid van zijn vader, hetgeen zoals hoger vermeld niet volstaat om de bestreden motivering te weerleggen. Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij omtrent het overlijden van zijn neef en D. Het faxbericht van verzoekers vader kan door de Raad niet worden aanvaard als bewijs van zijn verklaringen aangezien het, daargelaten de manipuleerbaarheid van dergelijke faxkopieën, een loutere weergave bevat van verzoekers asielrelaas en hieraan geen zins objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

De bestreden motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve niet op afdoende wijze weerlegd en blijft staande.

De Raad merkt tevens op verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de wijze waarop de familie van D. op de hoogte zou geraakt zijn van zijn vermeende betrokkenheid in de ontvoering. In de vragenlijst gaf verzoeker aan te vermoeden dat zij een rondvraag hadden gedaan (administratief dossier, stuk 7, p.2), terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat zijn vader bij de bemiddelingspoging had vermeld dat verzoeker zijn neef en D. naar Erbil had gebracht en zij zijn vermeende medeplichtigheid op die manier waren te weten gekomen (administratief dossier, stuk 3, p.8). Deze incoherentie raakt de kern van verzoekers asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

De bestreden beslissing is bovendien terecht van oordeel dat er voor verzoeker in Irak een intern vluchtalternatief voorhanden is teneinde de door hem voorgehouden problemen, indien hieraan al enig geloof kan worden gehecht, te ontvluchten. Verzoekers argumentatie inzake de aangevoerde vertaalproblemen tijdens het gehoor voor het CGVS hieromtrent kan niet worden aangenomen. Verzoeker heeft inderdaad in de vragenlijst aangegeven dat hij vreesde dat er op het CGVS een tolk voorzien zou zijn die het Badini niet machtig is, waarop men hem heeft uitgelegd dat hij eventuele problemen met de tolk onmiddellijk kon melden en hem tevens bij aanvang van het gehoor de vraag zou gesteld worden of hij de tolk begreep, waarbij men benadrukte dat het geenszins een probleem zou zijn indien hij hieromtrent een opmerking zou maken (administratief dossier, stuk 7, p.3). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd hem voormelde vraag inderdaad gesteld en werd hem nogmaals expliciet meegedeeld dat mogelijke problemen, ook met betrekking tot de tolk, gemeld dienden te worden (administratief dossier, stuk 3, p.1). Dat verzoeker desondanks uit vrees onbeleeft over te komen nagelaten heeft de vermeende tolkproblemen op te merken tijdens het gehoor kan derhalve niet aanvaard worden. Verzoekers antwoord op de vraag inzake het intern vluchtalternatief is bovendien duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Op de vraag of hij de beweerde problemen niet gewoon kon vermijden door zich in Zakho of Suleymaniya te vestigen antwoordde verzoeker: *“Dat kon ik wel maar er is daar niet de mogelijkheid als hier om asiel aan te vragen, onderdak te krijgen, ik heb daar niemand die ik ken, de huur is daar zo duur dat niemand dat kan betalen”* (*Ibid.*, p.9). Hij verklaarde tevens dat de familie van D. van hem eiste dat hij weg zou gaan want dat hij anders gedood zou worden, waarbij hij aangaf dat het vooral hun bedoeling was dat hij weg zou gaan en niet zozeer dat ze hem zouden doden (*Ibid.*, p.9). Uit voormelde verklaringen van verzoeker leidt de bestreden beslissing terecht af dat hij van de mogelijkheid zich elders te vestigen geen gebruik maakte om louter sociaal-economische redenen. Verzoekers verklaringen omtrent de relatief korte afstanden tussen Dohuk en Suleymaniya en tussen Dohuk en Zakho, zijn geenszins afdoende om deze motivering te ontkrachten, te meer daar hij deze redenen niet vermeldde toen hem tijdens het gehoor gevraagd werd of hij zich daar kon vestigen. De motivering omtrent het bestaan van een intern vluchtalternatief blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

Dat de familie van D. verzoeker overal in Irak zou opsporen en hem zou vermoorden indien hij zou terugkeren naar Irak valt moeilijk te rijmen met zijn bovenvermelde verklaring dat het niet zozeer hun bedoeling was hem te doden en het enkel hun wens was dat hij zou weggaan.

Zijn argument als zou het conflict thans enkel bestaan tussen de twee families en het pas zou escaleren in een conflict tussen beide clans indien hij zou terugkeren betreft een loutere veronderstelling.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat er, overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst en hij zich niet onder de bescherming van dat land of wil stellen wegens dat risico.

4.2. Voor zover verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde feiten baseert als deze aan de grondslag van zijn asielrelaas, dient te worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en het voor hem voorhanden zijnde verblijfsalternatief in Noord-Irak (zie sub 3.2).

De bestreden beslissing merkt terecht op dat de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 11: "landeninformatie"), hetgeen door verzoeker niet betwist wordt.

Derhalve voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.